

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku V. sp. z o.o. w T. (dawniej V. sp. z o.o. w C.)  
przy uczestnictwie M.M. i Skarbu Państwa - Starosty C.  
o zasiedzenie służebności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 29 września 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika M.M.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestnika M.M. na rzecz wnioskodawczyni  
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub

4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestnik M.M. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 maja 2016 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 10 grudnia 2015 r., którym Sąd Rejonowy stwierdził, że wnioskodawczyni, V. sp. z o.o. w C., z dniem 6 grudnia 2010 r. nabyła przez zasiedzenie służebność przesyłu o treści oznaczonej w sentencji, obciążającą nieruchomość będącą własnością uczestnika. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w C. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie – w razie uznania, że podstawa kasacyjna określona w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. jest nieuzasadniona – o orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem apelacji.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na przesłankę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez niego przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

W przepisie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć

argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

W niniejszej sprawie skarga kasacyjna uczestnika jest dotknięta wadą konstrukcyjną, ponieważ skarżący nie sformułował konkretnego zagadnienia prawnego ani nie sporządził odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania tylko ogólne uzasadnienie skargi kasacyjnej. Dotyczy to także wywodów zawartych w piśmie z dnia 5 października 2016 r., stanowiącym uzupełnienie braków skargi kasacyjnej. Z tej przyczyny nie wiadomo jakie kwestie, zdaniem skarżącego, wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wymagają rozważenia. Sąd Najwyższy nie jest natomiast zobowiązany ani uprawniony do zastępowania skarżącego i poszukiwania okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W tej sytuacji można jedynie ogólnie zauważyć, że problematyka zasiedzenia służebności przesyłu nie stanowi w orzecznictwie Sądu Najwyższego *novum*, gdyż Sąd Najwyższy już niejednokrotnie dokonywał wykładni powołanych przez skarżącego przepisów art. 292 w związku z art. 172 oraz art. 305<sup>4</sup> k.c. Pozwala to na stwierdzenie, że wywody skarżącego nie zmierzają do wyjaśnienia nowych, nierozwiązanych w orzecznictwie zagadnień prawnych o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej, lecz wyłącznie do poddania zaskarżonego postanowienia kontroli kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398<sup>21</sup> i art. 13 § 2 k.p.c. oraz w związku z § 11 pkt 3 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

